Ἔτος 20ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1906 — Ἀριθ. 894

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ. κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά.—Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ἐπίσημοι. Ἀπὸ τὴν Στοκόλμην. Αἱ Τράπεζαι. Τὸ Σαλσομπάντεν. Ἡ χρονογράφος. — Αἱ μητέρες τῶν μεγάλων ἀνδρῶν (μετάφρ. δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). Ἡ συναυλία τοῦ Ὠδείου μας (ὑπὸ μουσικοῦ). Ὑπὲρ τῶν προσφύγων. Συνταγή. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς: Ἡ ταξειδιῶτις (μετάφρ. δος Νικολαΐδου).

ΑΙ ΕΠΙΣΗΜΟΙ

Στέκονται ὑψηλά, πάρεδροι, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα τῆς χώρας, καὶ γίνονται ἀντικείμενα τιμῶν καὶ περιποιήσεων ἐξαιρετικῶν. Εἶναι αἱ σύζυγοι καὶ αἱ θυγατέρες καὶ αἱ ἀδελφαὶ τῶν ὑπουργῶν, τῶν προέδρων, τῶν ἀρχόντων τῆς χώρας. Παντοῦ καὶ πάντοτε, εἴτε εἰς ἐπισήμους, εἴτε εἰς ἰδιωτικὰς τελετάς, ἔχουν θέσιν διακεκριμένην, καὶ ἡ ὑπουργικὴ ἢ δημαρχικὴ ἅμαξα φέρει συχνότερα τὸ μουσικὸν φροῦ-φροῦ καὶ τὰ ἀρώματα τῆς κυρίας ὑπουργοῦ καὶ δημάρχου, παρὰ τοῦ συζύγου της. Ἔχουν πάντοτε τὴν ἰδίαν Αὐλήν, βασίλισσαι αὐταὶ χωρὶς στέμμα, καὶ δὲν λείπουν ἀπὸ τὴν αὐλὴν αὐτὴν καὶ τὰ σμήνη τῶν αὐλοκολάκων, ὅπως συμβαίνει, ἄλλως, δι' ὅλας τὰς Αὐλάς.

Τὰ πρῶτα ἄνθη, καὶ τὰ ὡραιότερα εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ στολίσουν τοὺς βωμοὺς τῆς λατρείας τῶν κυριῶν αὐτῶν καὶ τὰ κομψοτεχνήματα τοῦ τελευταίου συρμοῦ εἰς τὰ σαλονάκια καὶ τὰς αἰθούσας καὶ τὰ ἰδιαίτερά των boudoirs θὰ κάμουν πάντοτε τὴν πρώτην ἐμφάνισίν των. Εἶνε ὅλα αὐτὰ ἀφιερώματα εὐλαβείας καὶ πίστεως καὶ εὐγνωμοσύνης, τὰ ὁποῖα προσφέρονται συνήθως εἰς τοὺς μεσάζοντας ἁγίους καὶ ἀγγέλους, ἀντὶ νὰ προσφέρωνται πρὸς τὴν ἀνωτέραν θεότητα.

Αὐτὸ εἶναι τὸ λάμπον μέρος τοῦ νομίσματος, ὅπως λέγη καὶ ἡ παροιμία· ἀλλ' ὀπίσω ἀπὸ αὐτὸ ὑπάρχει καὶ τὸ ἀντίστροφον μέρος, τὸ ὁποῖον ἀμαυρώνει ὅλην τὴν λάμψιν τῆς φαινομενικῆς αὐτῆς εὐτυχίας καὶ χαρᾶς. Ἡ κυρία ὑπουργοῦ δὲν ἀνήκει πρωτίστως εἰς τὸν ἑαυτόν της, ἀλλ' οὔτε εἰς τὸν ἄνδρα της καὶ εἰς τὸ σπῖτί της καὶ εἰς τὰ παιδιά της. Ἡ κυρία ὑπουργοῦ ἀνήκει κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ κράτος καὶ εἶναι ἡ πρώτη καὶ τελευταία θεράπαινα αὐτοῦ. Αἱ μικραὶ καὶ τρυφεραὶ χεῖρες της διευθύνουν πολὺ συχνὰ τὸ πηδάλιον τῆς πολιτικῆς καὶ ἔχουν τὴν δύναμιν ἀοράτως καὶ ἀνυπόπτως εἴτε νὰ θεμελιώνουν τὸν θρόνον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνέρχεται ὁ σύζυγος, εἴτε νὰ καταβαραθρώνουν καὶ τὸν θρόνον, καὶ τὸ κράτος καὶ τὸν σύζυγον μαζή.

Δι' αὐτὸ ἡ ἐκλογὴ τῆς συζύγου διὰ τοὺς φιλοδοξοῦντας τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα ὤφειλε νὰ γίνεται μετὰ πολλῆς περισκέψεως καὶ εἰς τὰ προγράμματα τῶν ἀνωτέρων παρθεναγωγείων ὤφειλε νὰ διδάσκεται καὶ ἕνα μάθημα ἀνωτέρας πολιτικῆς ἐπιστήμης διὰ τὰ κορίτσια, τοὐλάχιστον τῶν πολιτευομένων, ὅπως γίνεται κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη διὰ κάθε γυναῖκα εἰς ὅλα τὰ πολιτισμένα κράτη τοῦ κόσμου. Τὸ μάθημα αὐτὸ θὰ ἐδίδασκε τὰ θεμελιώδη καθήκοντα τῆς γυναικὸς ὡς πολίτιδος καὶ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς φυσικῆς εὐφυΐας καὶ διορατικότητος αὐτῆς ὡς φυσικοῦ καὶ πρώτου συμβούλου καὶ συνεργάτου τοῦ πολιτευομένου ἀνδρός.

Μὲ τοιαῦτα ἐφόδια αἱ σύζυγοι τῶν ἀρχόντων τῆς πολιτικῆς θὰ ἦσαν ὄχι πλέον βοηθοὶ τυπικοί, τηροῦσαι τὰς σημειώσεις τῶν ἀπαιτήσεων, σκορπίζουσαι μειδιάματα καὶ φιλοφρονήσεις, δεχόμεναι καὶ ἀποδίδουσαι χιλιάδας ἐπισκέψεων, διευθύνουσαι τὰ ἐπίσημα γεύματα καὶ τὰς ἐπισήμους ὑπο-

δοχάς, γράφουσαι γραμματάκια καὶ σημειώσεις διὰ τὰ μικρορουσφέτια τοῦ κόμματος. Ἀλλὰ θὰ ἦσαν αἱ εἰλικρινεῖς συνεργάται καὶ εἰσηγήτριαι, αἱ χωρὶς ἀτομικὰς συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας καὶ προτιμήσεις καὶ καταφοράς, αἱ ἀποβλέπουσαι εἰς τὸ συμφέρον καὶ τὸ καλὸν τῆς χώρας, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀναμφιβόλως καὶ τὸ πολιτικὸν συμφέρον τῶν συζύγων των.

Ὁ Γλάδστων ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ, ὅτι ἂν ἐτάχθη ἐπὶ κεφαλῆς τῶν φιλελευθέρων καὶ ἐὰν ἔθεσεν ὡς πρόγραμμα τοῦ πολιτικοῦ σταδίου του τὴν ὑπεράσπισιν καὶ προστασίαν τῶν λαϊκῶν τάξεων, εἰς τοῦτο τὸν ὤθησεν ἡ κ. Γλάδστωνος, ἡ ὁποία ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὰς πρώτας γυναῖκας τῆς Ἀγγλίας, αἱ ὁποῖαι ἐμελέτησαν τὰς ἀθλιότητας τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν εἰς τὴν τύχην του καὶ εἰργάσθησαν διὰ τὴν βελτίωσιν καὶ προστασίαν αὐτοῦ.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε βεβαίως ἀνάγκη νὰ ζητήσωμεν παραδείγματα πολιτικῆς ἐπιρροῆς τῶν γυναικῶν τόσον μακρὰν καὶ εἰς λαοὺς ξένους. Ἡ Ἑλλὰς, ἐὰν ἐδοξάσθη καὶ κατέστη ἡ πρώτη χώρα τοῦ πολιτισμοῦ τοῦ κόσμου ὅλου, τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖόν της ἐχρεώστει εἰς τὴν μίαν καὶ μόνην πολιτευθεῖσαν ὑπερόχως Ἑλληνίδα, τὴν σύζυγον τοῦ Περικλέους. Καὶ ὁ Παρθενών, ὁ ὁποῖος εἴκοσι τώρα αἰῶνας σκορπίζει τὸ φῶς τῆς ὡραιότητος καὶ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ ἀρχαίου μεγαλείου εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος δὲν θὰ ἐστέκετο ἀκλόνητος καὶ ἀπόρθητος ἐπάνω ἐκεῖ, ἐὰν ἡ σύζυγος τοῦ πρώτου ἄρχοντος τῆς χώρας ἦτο μία γυναικούλα ἄσημος τῆς συνήθους μικροπολιτικῆς.

Αἱ κληρονόμοι καὶ διάδοχοι τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἔστω καὶ εἰς μικρόν, δὲν θὰ ἦτο δύσκολον νὰ εὑρεθοῦν εἰς μερικὰς γυναῖκας καὶ θυγατέρας καὶ στενωτέρας συγγενεῖς τῶν συγχρόνων πολιτικῶν μας. Εὐφυΐα, ἀγχίνοια, νοημοσύνη, μόρφωσις πατριωτισμὸς καὶ στοργὴ δὲν λείπει ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῶν, νεωτέρων ἰδίᾳ γενεῶν, μερικῶν, ἔστω καὶ ὀλίγων, πολιτικῶν σπιτιῶν μας.

Ἀλλὰ λείπει τὸ θάρρος καὶ ἡ αὐτοπεποίθησις καὶ τὸ πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν περιβάλλον, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ δημιουργήσῃ τὰς μεγάλας καὶ ὡραίας αὐτὰς φυσιογνωμίας. Καὶ ὑπάρχει ἀπ' ἐναντίας ὁ σιδηροῦς κλοιὸς τῶν κομματικῶν ἀπαιτήσεων, εἰς τὰς ὁποίας ἀναγκαίως ἀσχολοῦνται αἱ περὶ τοὺς πολιτευομένους ἄνδρας γυναῖκες. Μάρτυρες ἀληθιναὶ ἑνὸς καθεστῶτος, τὸ ὁποῖον τὰς κατακρημνίζει ἀπὸ τοῦ ὕψους μιᾶς ὡραίας ἀποστολῆς εἰς τὴν καθημερινὴν δουλικὴν καὶ ἄδοξον ἐξυπηρέτησιν τῶν ρουσφετολογικῶν συμφερόντων, πληρώνουν τὴν δόξαν καὶ τὰς τιμὰς τῶν συζυγικῶν ἀξιωμάτων μὲ πικρίας καὶ ἐξευτελισμοὺς ψυχικοὺς καὶ θυσίαν συχνὰ τοῦ ἐγώ των, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ὑπετάσσετο καὶ δὲν θὰ ὑπέκυπτε οἱαδήποτε ἄλλη, ἡ ὁποία ἀνετράφη καὶ ἔζησε μακρὰν τῆς πολιτικῆς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΤΟΚΟΛΜΗΝ

Ὅταν ἔλεγα προχθὲς ὅτι ὁ κ. Balke μᾶς ὑπέβαλεν εἰς ἀγῶνα δρόμου, ἔπρεπε νὰ προσθέσω, δρόμου ἀντοχῆς καὶ ταχύτητος μαζή. Καὶ ὁμολογῶ ὅτι, ὅταν μετὰ τὴν ἀλησμόνητον ἐκείνην πρωΐαν ἐπέστρεψα εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μου καὶ ἀπηρίθμησα τὰ κέντρα, τὰ ὁποῖα εἴχαμεν ἐπισκεφθῆ εἰς διάστημα πέντε ὡρῶν ἔμεινα κατάπληκτος διὰ τὴν ἀντοχήν μου. Φαίνεται ὅτι ἀληθεύει πραγματικῶς, ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἔχει μέσα του κάτι, τὸ ὁποῖον οὔτε γνωρίζει, οὔτε φαντάζεται, καὶ ὅτι ἡ δύναμίς του ἀκριβῶς εὑρίσκεται εἰς τὴν ἀδυναμίαν του.

Τὴν σκέψιν αὐτὴν ἔκαμνα ὅταν κατέβαινα τὸ τελευταῖον μαρμάρινον σκαλοπάτι μιᾶς μεγάλης Τραπέζης, τὴν ὁποίαν ἐπεσκέφθημεν μετὰ τὰ τηλέφωνα. Ἦτο μία μετὰ μεσημβρίαν καὶ ἐλογάριασα ὅτι ἀπὸ τὸ πρωὶ θὰ εἶχα κατ' ἐλάχιστον ὅρον ἀνεβοκαταβῇ περὶ τὰ χίλια σκαλοπάτια, θὰ εἶχα δὲ διανύσει καὶ πολλὰς λεύγας, ἀφοῦ δὲν ἐκάθισα παρὰ μόνον ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὴν ἄμαξαν, ἡ ὁποία μᾶς μετέφερεν εἰς τὰ διάφορα μέρη, τὰ ὁποῖα ἐπεσκέφθημεν. Συμπέρασμα: δὲν εἶμαι καρδιακή, ὡς ὑπέθετα καὶ ὡς μοῦ εἶχαν δώσει νὰ καταλάβω ἐπιστημονικαὶ ἐξοχότητες. Καὶ δι' αὐτὸ ἐξῆλθα εὔθυμος καὶ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν Τράπεζαν, μίαν Τράπεζαν ἐντελῶς πρωτότυπον, ὅπως εἶναι ἄλλως ὅλα τὰ δημόσια καταστήματα τῆς Στοκόλμης.

Ὅλη κτισμένη ἀπὸ λευκὸν μάρμαρον, κάτι παρόμοιον ὡς ρυθμὸς καὶ ὡς ἁπλότης καὶ ὡς ἁρμονία γραμμῶν μὲ τὴν Λευκὴν Οἰκίαν τοῦ Wassington. Ὅταν εἰσήλθαμεν εἰς τὴν κεντρικὴν στοάν, κατὰ μῆκος καὶ εἰς τὸν μέσον τῆς ὁποίας ἐκτείνεται ἓν γραφεῖον ἐπίμηκες, διηρημένον ἀπὸ τὰς δύω πλευρὰς εἰς πενῆντα περίπου ἀναλόγια ὑπαλλήλων, κάθε ἄλλο ἐφαντάσθην παρὰ ὅ,τι ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρίσκωμαι εἰς ἕνα κέντρον συναλλαγῆς, εἰς μίαν ἑστίαν ἀριθμῶν καὶ τοκομεριδίων, εἰς μίαν γενικὴν ἀποθήκην χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

Τίποτε, μὰ ἀπολύτως τίποτε δὲν ἐπρόδιδε τὸν τόσῳ ὑλικὸν προορισμὸν τοῦ ἱδρύματος. Καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μία κιονοστοιχία λευκή, κρᾶμα ρυθμοῦ Δωρικοῦ καὶ Γοτθικοῦ μαζή· τοῖχοι λευκοὶ μὲ μετώπας ἀναγλύφους, καὶ ἀπὸ τὸ ἓν καὶ ἀπὸ τό ἄλλο μέρος ὑπὸ τεχνητὸν βράχον στολισμένον ἀπὸ κάθε εἴδους φυτὰ δύω πηγαὶ παγωμένου νεροῦ, τὸ ὁποῖον εἰς ψιλὴν βροχὴν ἐδρόσιζε τὰ πέριξ. Εἰς τὰς δύω ἄλλας πλευρὰς ἀνὰ μία μεγαλοπρεπὴς μαρμαρένια σκάλα, ἡ ὁποία ἦτο τόσον ὡραία καὶ τόσον πλουσία, ὥστε ἐφαίνετο προωρισμένη νὰ ὁδηγῇ εἰς κάποιον παράδεισον. Ἐν τούτοις οἱ παράδεισοι τοῦ ἱδρύματος δὲν εὑρίσκοντο ἐπάνω, ἀλλὰ κάτω, παρὰ τὴν συνήθειαν, ἣν ἀπεκτήσαμεν νὰ φανταζώμεθα ὑψηλὰ πάντοτε τὰς διαφόρους Ἐδέμ, εἴτε αὐτοῦ τοῦ κόσμου, εἴτε τοῦ ἄλλου.

Λοιπὸν παρὰ τὴν μεγάλην κεντρικὴν στοάν, τὴν σκεπασμένην ὅλην ἀπὸ κρύστελλον, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἕνας οὐρανὸς ἀπὸ τουρκουάζ ἐσκόρπιζε γαλανὰ ρεύματα φωτός, ὑπάρχουν δύω στοαὶ λευκαί, θολωταί, κάτι παρόμοιον πρὸς μεγαλοπρεπῆ σειρὰν ὑπογείων τάφων. Ἐκεῖ μέσα εἶναι οἱ παράδεισοι ἢ τοὐλάχιστον οἱ θησαυροί, οἱ δημιουργοῦντες τοὺς παραδείσους τοῦ κόσμου τούτου. Ἐν τούτοις οὔτε χρηματοκιβώτια ὀγκώδη, οὔτε δέματα κλειδιῶν, οὔτε στρατιῶται καὶ φύλακες κέρβεροι τῶν θησαυρῶν αὐτῶν. Ἁπλῶς ὅλη ἡ μία πλευρὰ εἶναι στρωμένη ἀπὸ μίαν σειρὰν μαρμαρίνων πλακῶν, αἱ ὁποῖαι σκεπάζουν ἕνα ἀριθμὸν κρυπτῶν συρταριῶν ὅλων ἀπὸ σίδηρον. Εἰς τὴν βάσιν ἕνα χρυσὸν τετράγωνον σκεπάζει τρεῖς κλειδαρίες, αἱ ὁποῖαι ἀνοίγουν

μὲ τρία διάφορα κλειδιά. Εὐθὺς ὡς αὐταὶ ἀνοίξουν, ἡ πλάκα φέρεται πρὸς τὰ ἐπάνω, καὶ τὰ κρυπτὰ συρτάρια, τὰ ἀτίμητα αὐτὰ θησαυροφυλάκια, ἀποκαλύπτονται.

Εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα φυλάσσονται αἱ καταθέσεις τῶν ξένων καὶ τὰ πολύτιμα κοσμήματα αὐτῶν. Ἀπέναντι ἀκριβῶς εἰς κάθε πλάκα ὑπάρχει ἕνας μικρὸς θαλαμῖσκος μὲ ἕνα μικρὸν γραφεῖον, ἕνα κάθισμα καὶ ἕνα λαμπτῆρα ἠλεκτρικόν. Εἰς τὸν θαλαμῖσκον αὐτὸν ἐργάζεται πᾶς καταθέτης χρημάτων, σημειώνων εἰς ἴδιον λογιστικὸν βιβλίον τὰ ἑκάστοτε ἀποσυρόμενα ἢ εἰσαγόμενα ποσὰ ἢ πολύτιμα κοσμήματα. Ταῦτα εἰσάγονται ἢ παραλαμβάνονται, παρόντων μιᾶς ἢ ἑνὸς ὑποταμίου τῆς Τραπέζης καὶ τῆς εἰδικῆς ὑπαλλήλου ἐπὶ τῶν καταθέσεων. Ὑπάλληλος, ὑποταμίας καὶ καταθέτης, ἔχουν ὁ καθεὶς ἀνὰ ἓν ἀπὸ τὰ τρία ἀνόμοια κλειδιὰ τῆς κρύπτης, ὥστε οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν μόνος δύναται νὰ ἀνοίξῃ, ἐὰν δὲν συμπαρίστανται καὶ οἱ δύο ἄλλοι. Ἡ ὑπηρεσία ἐν τούτοις διεξάγεται ὁμαλῶς, χωρὶς καμμίαν ἰδιαιτέραν κίνησιν ἀνὰ τοὺς διαδρόμους καὶ τὰ γραφεῖα, καμμίαν ἐνόχλησιν τῶν στρατιωτικῶς παρατεταγμένων περὶ τὸ κεντρικὸν γραφεῖον ὑπαλλήλων.

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν κατηρχόμεθα ἐκεῖ, εἰσήρχετο μαζή μας καὶ μία ἡλικιωμένη κυρία, ἡ ὁποία εἶχε καταθέσεις χρηματικάς, ἤρχετο δὲ νὰ ἀποσύρῃ χρήματα. Διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν καὶ μόνη εἰς ἕνα θαλαμῖσκον, ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε τὸ ὄνομά της. Τὸν ἐξεκλείδωσε, παρέλαβεν ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου της τὸ σχετικὸν βιβλίον, ἐκάθισεν, ἐσημείωσεν εἰς τὴν κατάλληλον στήλην τὸ ποσόν, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνάγκην, τὸ εἶδος τοῦ νομίσματος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ ἀποσύρῃ, ἔκαμε τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις διπλᾶς ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου βιβλίου της τῶν διπλοτύπων καὶ ἔπειτα ἐπίεσε δύο ἠλεκτρικὰ κομβία. Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν μία κυρία καὶ ἕνας κύριος κατέφθασαν. Ἦσαν οἱ ὑπάλληλοι τῆς ἀκτῖνος ἐκείνης ἐπὶ τῶν χρηματικῶν παραδόσεων. Ὁ καθεὶς ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ κλειδί του, ὁ θησαυρὸς ἤνοιξεν, ἡ κυρία ἔλαβε τὰ χρήματά της ἀπὸ τὸ εἰδικὸν συρτάρι εἰς τὸ ὁποῖον ἐφυλάσσοντο αἱ μετοχαί της καὶ ἔδωκε τὰς ἑτοίμους ἤδη ἀποδείξεις. Ἐκλείδωσαν καὶ πάλιν, ὑπέγραψαν καὶ οἱ τρεῖς μαζὴ εἰς τὸ βιβλίον τῆς κυρίας, ἐπῆραν τὰς ἀποδείξεις των, ἐχαιρέτισαν καὶ ἀνῆλθαν εἰς τὰς θέσεις των, ὅπου ἐπέρασεν ὁ καθεὶς εἰς τὸ σχετικὸν βιβλίον τὴν πρᾶξιν τῆς παραλαβῆς. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν ἀπησχόλησε τοὺς ὑπαλλήλους περισσότερον ἀπὸ δέκα λεπτά.

Κάτω, βαθύτερα ἀκόμη, κατὰ τὸ ἴδιον σύστημα, φυλάσσεται ὁ χρυσὸς αὐτῆς τῆς τραπέζης καὶ κάθε εἴδους θησαυροί, ἔγγραφα, τοκομερίδια, ἀποτελοῦντα τὴν περιουσίαν αὐτῆς. Ὅταν ἐξῆλθαμεν ἀπὸ τὰς λευκὰς αὐτὰς ὑπογείους στοάς, ἠρώτησα τὴν κυρίαν, ἡ ὁποία μᾶς ὡδήγει, ἐὰν ὑπῆρχον μεγάλα ποσὰ εἰς τὰς καταθέσεις, ὡς τῆς κυρίας, τὴν ὁποίαν εἴχαμεν ἰδεῖ. Ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων μοὶ ἀπήντησεν ἡ νέα ὑπάλληλος, μὲ κάποιαν μελαγχολίαν εἰς τὴν φωνήν. Ἦτο πολὺ εὔμορφη, πολὺ κομψή, πολὺ χαριτωμένη, θὰ εἶχε βεβαίως πόθους καὶ αὐτή, καὶ ἡ συνήθεια νὰ βλέπῃ καθ' ἡμέραν κιβώτια γεμᾶτα μὲ ἀξίας χρηματικὰς καὶ πολύτιμα κοσμήματα, τὴν ἔκαμε νὰ τὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ λυπῆται, διότι αὐτὴ δὲν εἶχε.

Καὶ τώρα ἐπάνω, εἶπεν ὁ κ. Balke, εἰς τὰ γραφεῖα τῶν διευθυντῶν καὶ τὰς αἰθούσας τῶν συνελεύσεων. Καὶ ἠρχίσαμεν νὰ ἀναβαίνωμεν.

Μία τετράγωνος στοὰ ἔκαμνε τὸν γῦρον τῆς κάτω αἰθούσης, χωρισμένη ὡς ἡ τοῦ Ζαππείου μεγάρου μας ἀπὸ μίαν ἄλυσιν στηλῶν μαρμαρίνων. Εἰς τὸ βάθος τῆς στοᾶς ἦταν παραταγμέναι αἱ θύραι τῶν αἰθουσῶν τῶν συμβουλίων, τῶν διευθυντῶν, τῶν γενικῶν συνελεύσεων.

Πολυτέλεια καὶ ἐδῶ καὶ τάξις καὶ ἡσυχία. Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Διευθυντοῦ εἶχαν συνέλθει εἰς συνεδρίαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Ἐπεράσαμεν ἀπ' ἔξω, χωρὶς νὰ ἀντιληφθῶμεν κἂν τὴν ὕπαρξιν ἀνθρώπων εἰς τὸ διαμέρισμα αὐτό. Ὡρισμένως οἱ Σουηδοὶ εἶναι οἱ πλέον ἥσυχοι καὶ οἱ πλέον ὀλιγόλογοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Ἡ παροιμία «τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια», εἶναι τὸ σύμβολον κάθε Σουηδοῦ. Ἕνα μειδίαμα, ἕνα σούφρωμα τῶν φρυδιῶν, μία κίνησις τῆς κεφαλῆς, λέγουν ἐκεῖ ἐπάνω περισσότερα ἀπὸ ρητορικὰς ὡρῶν ὅλων ἡμῶν τῶν μεσημβρινῶν.

Τὸ Salsobaden

Τὸ μεταμεσημβρινόν μας πρόγραμμα περιελάμβανε τὸ Salsobaden δηλαδὴ τὰ ἅλμυρὰ λουτρά. Ἦτο μία θαλασσία ἐκδρομὴ ἀναψυχῆς, μία ἀπόλαυσις θεαματικὴ ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας, ἐὰν ὄχι ἡ ὡραιοτέρα τῆς ζωῆς μου. Τὸ βαποράκι τὴν φορὰν αὐτὴν ἦτο ἐντελῶς μικροσκοπικόν, ὄχι μεγαλείτερον μιᾶς μεγάλης μαούνας. Στενόμακρον, λευκόν, κομψόν, φορτωμένον κόσμον, διέσχιζε τὸ νερόν, κουνητὸν καὶ καμαρωτὸν 'σὰν μία πελωρία πάπια ποῦ παλαίει καὶ πλαταγίζει ἕως ὅτου νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὄχθην καὶ ὅπου εὐθὺς ἔπειτα μετανοεῖ, στρέφει ὀπίσω καὶ τρέχει πρὸς νέαν διεύθυνσιν.

Εἰς τὰς ἀρχὰς εἴχαμεν πάρει τὸν δρόμον τοῦ Βαξόλμ. Ἔπειτα ἐστρέψαμεν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ εἰσήλθαμεν εἰς ἕνα θαλάσσιον μονοπάτι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε πλάτος εἴκοσι σπιθαμῶν. Ἀπὸ τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀρχίζει μία διαδλώδης ἄλυσις νησιῶν, συνεχομένων μὲ μικρὰς γεφύρας καὶ νησιῶν μεγαλητέρων, τὰ ὁποῖα χωρίζουν θαλάσσιοι βραχίονες, παραδόξως πλωτοί. Ὅλα αὐτὰ τὰ νησάκια σκεπασμένα ἀπὸ ἕνα ἀτελείωτον πράσινον μωσαϊκόν, εἰς ὅλους τοὺς τόνους καὶ εἰς ὅλα τὰ σχήματα. Καὶ μέσα σκορπισμένα, χωμένα, 'σὰν πελώρια ἐξωτικὰ λουλούδια, σπιτάκια ἐξοχικά, εὔμορφα, ἐλαφρά, χαριτωμένα, μὲ τοὺς τοίχους των σκεπασμένους ἀπὸ περιπλοκάδες κεντημένες ἀπὸ λουλούδια καὶ καμπανέλες κίτρινες, ἄσπρες, λιλὰ καὶ κόκκινες. Τὰ σχήματα τῶν νησιῶν αὐτῶν ποικίλλουν ἐπ' ἄπειρον. Ἄλλα ὁμοιάζουν κύβους, ἄλλα κώνους καὶ ἄλλα μεγάλες, παμμέγιστες τοῦρτες, μὲ πύργους ἐπάνω καὶ κωδωνοστάσια, 'σὰν ἐκείνες τῶν παλαιοτέρων καιρῶν. Εἰς τὰ μεγαλήτερα ἀπὸ αὐτά, τὰ δάση καταβαίνουν ἕως κάτω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ νεροῦ καὶ ρίχνουν τοὺς κλάδους τῶν δένδρων σκυμμένους πρὸς τὰ κάτω, μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, ἡ ὁποία μεταβάλλεται εἰς σμαραγδένιον χείμαρρον.

Ὑποθέτω ὅτι ἀπὸ τὴν Στοκόλμην ἕως τὸ Σαλσομπάντεν θὰ ἐσταματήσαμεν εἰς τριάντα νησάκια, ἀφοῦ περισσότερον ἀπὸ εἴκοσι φορὲς εὑρέθημεν μέσα εἰς μικρὲς θαλάσσιες πλατεῖες, φαινομενικῶς κλεισμένες ἀπὸ παντοῦ καὶ εἰς τὸ βάθος τῶν ὁποίων, ἐφόσον τὸ βαπόρι ἐπροχωροῦσεν, ἀνεκαλύπταμεν μικρὰς ὑγρὰς λωρίδας, τὰς ὁποίας διεσχίζαμεν. Ὑπῆρξαν στιγμαί, ὅπου δὲν εἴχαμεν παρὰ νὰ ἁπλώσωμεν τὰ χέρια μας, ἄλλοι πρὸς τὴν δεξιὰν ὄχθην καὶ ἄλλοι πρὸς τὴν ἀριστερὰν διὰ νὰ χαιρετήσωμεν τοὺς ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. Ἄλλοτε πάλιν ἕνας κλάδος δένδρου, μακρύτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἔψαυε τὰ σανίδια τῆς πλώρης μας καὶ ἐθροοῦσε 'σὰν μεταξωτὸ μισοφόρι κατὰ τὴν διάβασιν κομψευομένης κυρίας.

Καὶ αἱ κομψαὶ κυρίαι δὲν ἔλειπαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην οὔτε ἀπὸ τὸ βαπόρι, ἐπιστρέφουσαι εἰς τὰς ἐξοχάς των, οὔτε ἀπὸ τὰς ἐξοχάς, ὁπόθεν κατήρχοντο διὰ νὰ ὑποδεχθοῦν τοὺς ἰδικούς των.

Ἡ χρονογράφος τῶν ἐξοχῶν.

Ἐκεῖ εἰς τὸ βαπόρι συνήντησα καὶ μίαν κυρίαν δημοσιογράφον. Εἰς ὅλον τὸ ταξεῖδί μας ἔγραφε. Εἶχε τὸ Blocknotes της, ἐγέμιζε τὰς μικρὰς σελίδας του, τὰς ἔσχιζε καὶ τὰς ἐπερνοῦσεν εἰς τὸν δερμάτινον σάκκον της. Εἶχεν, ὡς μοὶ εἶπεν ἡ κ. Σμὶθ τὸ χρονογράφημα τῆς ἐξοχικῆς κινήσεως διὰ μίαν καθημερινὴν ἐφημερίδα καὶ ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ ἐζοῦσε μέσα εἰς τὰ διάφορα βαποράκια, παρακολουθοῦσα τὴν κίνησιν τοῦ γνωστοτέρου κόσμου, ὁ ὁποῖος ἐζοῦσεν εἰς τὰς ἐξοχάς. Ἦτο γυναῖκα μέσης ἡλικίας, κομψὴ καὶ καλοενδυμένη. Τὸ reportage αὐτὸ τῆς ἔδιδεν ἀπὸ διακοσίας πενῆντα ἕως τριακοσίας κορώνας τὸν μῆνα, χωριστὰ τὸ εἰσητήριόν της δωρεὰν εἰς ὅλα τὰ βαπόρια καὶ τοὺς σιδηροδρόμους καὶ τὰ ἔκτακτα ἔξοδά της, ἐὰν παρουσιάζετο ἡ ἀνάγκη νὰ γευματίσῃ ἢ νὰ δειπνήσῃ εἰς καμμίαν ἐξοχήν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔγραφε καὶ εἰς δύο περιοδικά, πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος τῆς ἐξοχικῆς ζωῆς, ἐκέρδιζεν ἕως πεντακοσίας περίπου κορώνας τὸν μῆνα, δηλ. ἑπτακοσίας πενῆντα δραχμάς.

Ἦτο ἄγαμος, εἶχε σχηματίσει μίαν μικρὰν περιουσίαν, καὶ ἔζη μὲ τὴν μητέρα της τοὺς θερινοὺς μῆνας εἰς τὴν ἐξοχήν. Τὸν χειμῶνα ἐταξείδευεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, στέλλουσα πάντοτε χρονογραφήματα καὶ διὰ τὴν ἐφημερίδα της καὶ διὰ τὰ περιοδικά της. Ὡμίλει πολὺ καλὰ Γαλλικὰ καὶ Γερμανικὰ καὶ ὀλίγα Ἰταλικὰ καὶ ἐφαίνετο ἀμέριμνος καὶ πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν τύχην της.

Εὔμορφη δὲν ἦτο, μὲ ὅλα τὰ μάτια της τὰ πρασινογάλανα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔλειπεν ἀκριβῶς τὸ φῶς καὶ ἡ θερμότης τῶν μεσημβρινῶν ματιῶν. Εἰς ἀντάλλαγμα ἦσαν μάτια ἐπίμονα, μάτια ποῦ δὲν εἰξεύρουν νὰ χαμηλόνουν μὲ δειλίαν καὶ νὰ γεμίζουν εὔκολα μὲ δάκρυα. Θὰ εἴξευραν ὅμως τὴν δύσκολον τέχνην νὰ βλέπουν μὲ δύναμιν καὶ κατὰ πρόσωπον κάθε ἀνωμαλίαν τῆς ζωῆς καὶ ἐπρόδιδαν θέλησιν ἀκατάβλητον, τὸ ἰδιάζον χαρακτηριστικὸν τῆς φυλῆς. Μάτια ψυχρά, ἂν καὶ ἐνίοτε ἐπερνοῦσε ἐπάνω των ὡς ἀστραπὴ τὸ φῶς ἑνὸς μειδιάματος, τὸ ὁποῖον τὰ ἐχρωμάτιζε μὲ τὸ χρῶμα τῆς Σουηδικῆς θαλάσσης, ὅταν τὴν φωτίζουν διὰ μέσου τῶν φύλλων αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

Τὸ πρόσωπόν της ἐφωτίζετο ἀκόμη ἀπὸ τὰ στακτιὰ μαλλιά της, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο σχεδὸν λευκὰ ὑπὸ τὸ λευκὸν τοῦλι τοῦ βέλου της. Τὰ μαλλιὰ αὐτὰ τῆς προσέθεταν τὴν ἀρχοντικὴν χάριν τῶν μαρκησιῶν τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος καὶ τῆς ἔδιδαν μίαν ἰδιαιτέραν ἔκφρασιν ἐπιβλητικότητος καὶ σεβασμοῦ. Λεπτὴ καὶ ἰσχνή, ἔκρυπτε τὴν πολὺ ζωηροῦ χρώματος μπατιστέναν μπλοῦζάν της ὑπὸ ἕνα φόρεμα tailleur στακτί· ἕνα μικρὸν τίκ τοῦ στόματος συνεπλήρωνε τὴν ἐκφραστικὴν αὐτὴν φυσιογνωμίαν τῆς γυναικός, τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα εἶχεν ἀποκτήσει τὴν συνήθειαν νὰ εἰσδύῃ παντοῦ καὶ νὰ ἀναγινώσκῃ εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ διανοήματα τῶν ἄλλων.

Ὀλίγον πρὸ τοῦ Σαλσομπάντεν, εἰς τὸν προτελευταῖον ἀκριβῶς σταθμόν, τὴν εἶδα νὰ πεταχθῇ ἔξαφνα ἀπὸ τὴν θέσιν της καὶ νὰ πηδήσῃ εἰς τὴν ξηράν. Τὸ νησάκι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξῆλθεν, ἦτο σημαιοστόλιστον καὶ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου ἕνα κομψὸν καὶ χαριτωμένον κτίριον ἦτο ὅλο στολισμένον μὲ πρασινάδες καὶ μὲ ἄνθη. Χωρὶς ἄλλο μεγάλη ἑορτὴ θὰ ἐδίδετο εἰς τὸ νησάκι αὐτό, καὶ σκοπὸς τοῦ ταξειδιοῦ ἦτο ἡ περιγραφὴ τῆς ἑορτῆς.

Τότε τὸ δημοσιογραφικὸν ἔνστικτον ἐξηγέρθη καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μου ψυχήν, ἐπαναστατημένον. Διατὶ νὰ μὴ θελήσω νὰ τὴν γνωρίσω καὶ νὰ μάθω κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἰδίαν τὴν ζωήν της ὡς γυναικὸς καὶ ὡς βιοπαλαιστρίας; Διατὶ νὰ ἀφήσω νὰ περάσῃ ἀπ' ἐμπρός μου μία ὁμότεχνος καὶ μία ἀδελφὴ ἴσως κατὰ τὰς ἰδέας καὶ τὰ αἰσθήματα, χωρὶς νὰ θελήσω νὰ γνωρίσω οὔτε τὴν ψυχήν, οὔτε τὰς σκέψεις της;

Ἀλλ' ἤμουν τόσον κουρασμένη καὶ ἡ πρωϊνὴ ἀντοχή μου εἰς δρόμους καὶ εἰς ἐντυπώσεις εἶχαν τόσον παραλύσει καὶ τὸ σῶμά μου καὶ τὸ πνεῦμά μου, ὥστε καθ' ὅλον τὸ δίωρον ταξεῖδί μας εἶχα μείνει ἀκίνητος εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, χωρὶς νὰ εἰπῶ, μίαν, ἴσως, λέξιν, χωρὶς νὰ εἰμπορέσω νὰ σκεφθῶ πλέον τίποτε, περιοριζομένη νὰ βλέπω, χωρὶς νὰ ἔχω τὴν δύναμιν οὔτε κἂν νὰ θαυμάζω πλέον.

ΜΗΤΕΡΕΣ ΕΝΔΟΞΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Οἱ ἔνδοξοι ἄνδρες τῆς Γαλλίας μᾶς εἶνε γνωστοὶ ὑπὸ διαφόρους ὄψεις· σήμερον θέλομεν τοὺς γνωρίσει ἀπὸ τὰ γραφόμενά των περὶ τῶν μητέρων των, τῶν γυναικῶν δηλαδὴ αἱ ὁποῖαι τοὺς ἐνέπνευσαν τὰ ὡραιότερα ἔργα των, καὶ εἰς τὰς ὁποίας χρεωστοῦν κάτι περισσότερον ἀπὸ τὸ τάλαντόν των: αὐτὴν τὴν ζωήν.

Οὕτω ὁ κύριος Παῦλος Deschanel λέγει:

Ὁ Michelet, εἰς μίαν σελίδα τὴν ὁποίαν ἔγραψε ἀναφορικῶς μὲ τὴν γέννησίν μου, ὀνομάζει τὴν μητέρα μου «Σπινθῆρα».

Ὅταν ὁ πατέρας μου, ἐξόριστος, ἔκαμε εἰς τὰς Βρυξέλλας τὰς φιλολογικάς του ὁμιλίας, μία ἀπὸ τὰς νέας ἀκροατρίας του θελχθεῖσα ἀπὸ τὸ τάλαντόν του, καὶ συγκινηθεῖσα ἀπὸ τὴν δυστυχίαν του, τοῦ ἔδωκε τὴν χεῖρα της. Ὁ πατέρας τῆς μητέρας μου, ὁ δόκτωρ Teigneaux, ἀπὸ τὰς Βρυξέλλας,

εἶχε λάβει μέρος ἐνεργητικὸν εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1830 καὶ ἔλαβε τὸν σιδηροῦν σταυρὸν διὰ τὴν καλήν του διαγωγὴν ὡς πολίτης.

Ἡ μητέρα τῆς μητέρας μου ἦτο ἀπὸ τὴν Λιέγην· ἡ μαμά της Ἀγγλίς.

Ὁ κ. G. de Μαρὲζ, καθηγητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῶν Βρυξελλῶν πρὸ ὀλίγου ἐξέδωκε μίαν μελέτην διὰ τοὺς Teigneaux, εἰς τὴν ὁποίαν δίδει περιέργους λεπτομερείας δι' ἕνα πρόγονον τῆς μητέρας μου, τὸν Φραγκῖσκον Teigneaux, φιλάνθρωπον καὶ ἀνακαινιστὴν τοῦ πολιτικοῦ καθεστῶτος, κατὰ τὰ τέλη τοῦ XVIII αἰῶνος. Οὗτος εἶχε φαντασθῆ νὰ ἱδρύσῃ μίαν τράπεζαν διὰ τοὺς πτωχούς, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ λαὸς ἠδύνατο νὰ καταθέτῃ τὰς οἰκονομίας του καὶ νὰ λαμβάνῃ τόκον διὰ τὰ χρήματά του, ἕνα κεντρικὸν γραφεῖον τοποθετήσεων, διὰ νὰ εὐκολύνῃ τοὺς ἐργάτας, τοὺς μὴ ἔχοντας ἐργασίαν, νὰ εὕρουν τοιαύτην.

Ἡ μητρικὴ ἐπιρροὴ ἐπ' ἐμοῦ ἦτο ὁριστική. Μόλις μανθάνω τί χρεωστῶ εἰς τὸν πατέρα μου. Ἐνῷ ἔχω πάντοτε ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια, τὴν εὐγενῆ ζωὴν τῆς μητρός μου καὶ τὰς διδασκαλίας της. Ἡ ἑλληνικὴ ἐπιρροὴ ἡνοῦτο εἰς αὐτὴν μὲ τὸ παρισινὸν αἷμα. Ἀλλὰ πῶς νὰ περιγράψω τὴν γενναίαν ψυχήν της, τὴν ἐνεργητικὴν σκέψιν της καὶ συγχρόνως τὴν περιπαθῆ τρυφερότητά της;

Δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ εἴπω ἀληθῶς, εἰς ποῖον ἀπὸ τοὺς δύο γονεῖς μου χρεωστῶ περισσότερον. Τοὺς συγχίζω εἰς τὴν αὐτὴν λατρείαν καὶ τοὺς εὐγνωμονῶ ἀπείρως.

Παῦλος Dechanel (ἀκαδημαϊκὸς)

Ὁ κύριος Ἰούλιος Κλαρετή, ἰδοὺ τί γράφει διὰ τὴν μητέρα του.

Ἡ ἀνάμνησις τῆς μητέρας μου εἶνε κάτι ἱερόν. Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ τὴν κρατήσω διὰ τὸν ἑαυτόν μου μόνον, διὰ τὴν ἰδιαιτέραν μου ζωήν, ὅπως ὁ φιλάργυρος τὸν θησαυρόν του. Μόνον εἰς τὸν ἑαυτόν μας καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν μας κρατοῦμεν τὸ ἀπολεσθὲν ἀγαπητὸν παρελθόν.

Ἡ ἀποπτᾶσα εἰκὼν μοῦ ἐνθυμίζει ἀφοσίωσιν, καλωσύνην, ἀγάπην διαρκῆ. Τὰς ἀπὸ κοινοῦ ἀναγνώσεις τοῦ Οὐγγώ, Musset, Michelet, τὸν ὁποῖον μ' ἐμάνθανε νὰ θαυμάζω, δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ. Ἐργατική, σκυμμένη ἐπάνω εἰς τὴν πορσελάνην, τὴν ὁποίαν διὰ τοῦ λεπτοῦ πινέλου της ἐστόλιζε μὲ μιοσοτίδας καὶ μπλουέτας, τὰ ἀγαπητά της ἄνθη, ἡ ὑπέροχος αὐτὴ γυναῖκα ἄφινε τὸ ἐργαστήριον τῆς ζωγραφικῆς ἐπὶ πορσελάνης διὰ σμάλτου, διὰ νὰ περάσῃ εἰς τὸ σπουδαστήριόν της, ὅπου δὲν ἔλειπον ὅλα τὰ νέα βιβλία, Καὶ κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος ἐδιάβαζα ἐγὼ μόνος ὑψηλοφώνως εἰς τὴν ζωγράφον, τὰ μέρη ὅπου μοῦ ἔδιδε καὶ κατόπιν ἐσυζητούσαμεν διὰ τὰ θεατρικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα κατὰ προτίμησιν ἦσαν ὁ Ἐρνάνης, ὁ Ρούϋ-Βλὰς, ὁ Σίδ.

Ἄ! τὰς ἑσπέρας αὐτὰς τῆς ὁδοῦ Paradis Poissoniere, τὰς ἀγαπητὰς αὐτὰς ἑσπέρας δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ. Ἤμουν δέκα ἓξ ἢ δέκα ἑπτὰ ἐτῶν. Ἡ λάμπα τῆς μητέρας μου ἦτο ὁ φάρος μου· καὶ ὅταν τὸ φῶς αὐτὸ ἔσβυσεν, ἡ ζωή μου ἔγινε δυσβάστακτος. Βραδύτερον εἰς τὴν ζωὴν ἄλλοι ἀνάπτουν, μικρότεροι ὅμως, οἱ ὁποῖοι μᾶς συνοδεύουν εἰς τὴν νύκτα μας.

Τὸ φῶς μιᾶς ἄλλης λάμπας ἐφαίνετο ἐπίσης σχεδὸν ἕως τὸ μεσονύκτιον. Ἦτο τοῦ πατέρα μου, τοῦ ὁποίου ἐκρατοῦσα τὰ βιβλία, μεταξὺ δύο ἄρθρων ὅπου ἔγραφε βιαστικά, διὰ τὸν Διογένην ἢ τὸ Figaro. Πόσον ἡ ἐποχὴ αὐτὴ εἶνε μακρόν; Ἀλλὰ πόσον τὰ ἀγαπητὰ αὐτὰ πρόσωπα εἶνε πλησίον ἀκόμη—καὶ πῶς θὰ μένουν πλησίον μου μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μου! Δὲν τοὺς χωρίζω τὸν ἕναν ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ἰούλιος Κλαρετὴ (ἀκαδημαϊκὸς)

Ὁ δὲ κύριος François Coppée λέγει διὰ τὴν μητέρα του.

Ἦτο σύζυγος ἑνὸς μικροῦ ὑπουργικοῦ ὑπαλλήλου. Ἀπέκτησεν ὀκτὼ παιδιὰ καὶ τῆς ἔμειναν τέσσαρα: τρία μεγάλα κορίτσια καὶ ἕνα μικρὸ ἀγόρι. Νὰ ζήσῃ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος μὲ τὸν μικρὸν μισθὸν τοῦ πατέρα δὲν ἦτο μικρὸν πρόβλημα! Διότι ἤθελαν νὰ κρατήσουν τὴν θέσιν των μὲ κάθε θυσίαν, καὶ ἡ μήτηρ ἦτο ὑπερήφανος καὶ ἤθελε νὰ μείνῃ πάντοτε «κυρία». Ἐ λοιπόν, τὸ θάρρος καὶ τὰ μαγικὰ δάκτυλα τῆς θαυμασίας αὐτῆς μητέρας, ἤξευραν νὰ ἐπαρκοῦν δι' ὅλα. Τὰ κορίτσια εἶχαν νέα φορέματα, ὁ μικρὸς ἦτο πάντοτε καλοντυμένος.

Ὑπάρχει ἀκόμη, ὁ μικρὸς αὐτὸς κύριος, καὶ ἂν καὶ σήμερον ἔχει περάσει τὰ ἑξῆντα χρόνια, ἐνθυμεῖται πάντοτε, μίαν πελερίναν του ἀπὸ σκοτσέζικο ὕφασμα, ἀριστούργημα τῆς μητρικῆς βιομηχανίας, διὰ τὴν ὁποίαν ἦτο πολὺ ὑπερήφανος καὶ ἡ ὁποία ἔκαμνε ὅλους τοὺς συμμαθητάς του τοῦ λυκείου νὰ τὸν ζηλεύουν.

Ἦσαν θαυμάσιοι οἱ οἰκονομικοὶ συνδυασμοί, τοὺς ὁποίους ἐφεύρισκεν ἡ καλὴ αὐτὴ νοικοκυρὰ καὶ ἡ ἐνεργητικότης καὶ ἡ ὑπομονή, ἣν κατέβαλε διὰ νὰ εἶνε πάντοτε ὅλα τέλεια. Αὐτή, ἡ ὁποία ὅταν τὰ οἰκονομικὰ ἐπήγαιναν καλὰ ἀγαποῦσε νὰ δέχεται μερικοὺς συγγενεῖς, μερικοὺς φίλους τοῦ συζύγου της καὶ τοὺς ἐπρόσφερε τὸ τσάϊ μὲ χάριν, εἶχε σηκωθῆ εἰς τὰς πέντε τὸ πρωΐ, σὰν ὑπηρέτρια, καὶ καμμιὰ φορὰ εἶχε μόνη σαπουνίσει μικρὰ πράγματα διὰ νὰ ἔχουν τὰ κορίτσια της φρέσκες τραχιλιές. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἐνίοτε εὑρίσκετο στενοχωρημένη οἰκονομικῶς. Τὸ δεῖπνον ἦτο τότε πενιχρόν, ἀλλὰ πάντοτε ἐσερβίρετο ἐπάνω εἰς κατακάθαρον τραπεζομάνδυλον, καὶ τὸ καλοκαίρι ἦτο ἀκόμη στολισμένον τὸ τραπέζι μὲ ὀλίγα ἄνθη. Θὰ ἠδυνάμην νὰ ὁμιλῶ ἕως αὔριον, ἐὰν διηγούμην τὸ τί ἔκαμνεν ἡ ἔξοχος αὐτὴ γυναῖκα, περισσότερον μὲ τὴν ψυχικήν της δύναμιν, παρὰ μὲ τὰ χέρια της. Καὶ ἦτο πάντοτε εὔθυμος, ἐγελοῦσε, ἐνῷ εἰργάζετο διὰ νὰ μεταδίδῃ εἰς τοὺς ἰδικούς της τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἐνεργητικότητα, αἱ ὁποῖαι ἐπλημμυροῦσαν τὴν ψυχήν της. Τί λέμε; κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης στενοχωρίας ἐδιπλασίαζε τὴν εὐθυμίαν της, καὶ τὸ σπίτι αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον ἴσως δὲν ὑπῆρχον δύο ἀργυρᾶ νομίσματα ἦτο γεμάτο τραγούδια ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ. Ἤμουν μάρτυς τῆς ἁπλῆς καὶ εὐγενοῦς αὐτῆς ζωῆς, καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐπειδὴ ἔζησα πλησίον τῆς θαυμασίας αὐτῆς γυναικός, ἡ ὁποία εἶχεν ὅλας τὰς δυνάμεις καὶ ὅλας τὰς λεπτότητας, δι' αὐτὸ τὸ ἄνθος τῆς εὐαισθησίας ἤνθισε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν καρδιάν μου καὶ τὴν φαντασίαν μου καὶ ἰδοὺ πῶς ἔγινα ποιητής.

François Coppès (Ἀκαδημαϊκὸς)

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἡ συναυλία τῆς 27 Νοεμβρίου τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν ἐστέφθη ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας ὑπὸ τῆς ὁποίας καὶ αἱ προηγούμεναι καὶ παρουσίασε μαθητὰς καὶ μαθητρίας λαμπρὰ κατηρτισμένους εἰς τὸ πιάνο, τὸ τραγοῦδι καὶ τὸ βιολί.

Ἡ ὀρχήστρα ἡ ὑπὸ τοῦ κ. Choisy διευθυνομένη ἐξετέλεσε τελείως εἰς τὸ πρῶτον μέρος τὸ «Prelude τῆς δευτέρας πράξεως τοῦ Ingwelde» τοῦ Schillinges καὶ τὸ «Murmures de la foret» τοῦ Wagner· Εἰς δὲ τὸ δεύτερον μέρος τὴν «Δευτέραν εἰσαγωγὴν εἰς ἑλληνικὰ θέματα» τοῦ Ρώσσου Glozounow τὸ ὁποῖον ἔτερψε καὶ ἐνθουσίασεν ὅλους, διότι ὅλον τὸ τόσον ἁρμονικὸν καὶ γλυκὺ ἔργον πλέκεται ἐπάνω εἰς τὸ μοτίβο ἑνὸς δημοτικοῦ μας τραγουδιοῦ καὶ εἰς τὸν ἦχον τοῦ Καλαματιανοῦ χοροῦ. Μαζῆ μὲ τὴν εὐχαρίστησιν ἐγέννησε καὶ διαφόρους σκέψεις, γιατὶ τάχα ὁ πλοῦτος τῆς δημοτικῆς μας μουσικῆς νὰ μένῃ ἀχρησιμοποίητος ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ;

Κατὰ τὴν συναυλίαν αὐτὴν ὁ δωδεκαετὴς μαθητὴς τοῦ Ὠδείου Γκέριγγερ μὲ τὸ βιολί του ἔπαιξεν ἕνα adante et finale τοῦ κονσέρτου τοῦ Mendelssohn τόσον ὡραῖα, ὥστε νὰ ὑπόσχεται πολλά. Ἐπίσης ἡ δεσποινὶς Μεταξᾶ μαθήτρια τῆς κ. Βωττὺ ἔπαιξεν εἰς τὸ πιάνο τὸ «Concerto en fa min» τοῦ Chopin, μὲ λεπτότητα, εὐκολίαν καὶ τέλειον χρωματισμόν. Ἡ δὲ δὶς Εἰρήνη Πλέσκα ἀπὸ τὴν τάξιν τῆς κ. Φερίλδη ἐτραγούδησε μὲ τέχνην καὶ γλυκύτητα δύο τραγουδάκια, ἰδίως τὸ « Mon coeur chante» τοῦ Chaminade.

Εἰς τὴν συναυλίαν τῆς παρελθούσης Δευτέρας ἔλαβεν ἐπίσης μέρος καὶ ἡ δις Rodhlain καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ Ὠδείου κ. Wanderer. Καὶ τὸ κοινὸν ἔφυγε ἐνθουσιασμένον καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν τελείαι αὐτὴν μουσικὴν ἀπόλαυσιν τὴν ὁποίαν μᾶς δίδει τόσον συχνὰ τὸ λαμπρὸν Ὠδεῖον μας.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΓΧΙΑΛΙΤΩΝ

Τὸ ὑπὲρ τῶν προσφύγων Ἀγχιαλιτῶν ἐνδιαφέρον ἤρχισε νὰ γενικεύεται περισσότερον καὶ αἱ προσπάθειαι πρὸς ἐξεύρεσιν πόρων καὶ παροχὴν συνδρομῶν αὐτῶν νὰ ἐκδηλοῦνται καθ' ἑκάστην ζωηρότεραι.

Ἡ Λευκὴ ἑορτή, ἡ διοργανουμένη σήμερον παρὰ τοῦ Παρθεναγωγείου Σκορδέλη εἶναι καὶ πάλιν ἓν δεῖγμα τοῦ πνεύματος τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τοῦ ἀλτρουϊσμοῦ ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἡ εὐγενὴς καὶ συμπαθεστάτη διευθύντρια αὐτοῦ δις Ἀσπασία Σκορδέλη ἀνατρέφει τὰς μαθητρίας της. Καὶ εἶναι συγκινητικὴ δι' αὐτὸ ἡ ἑορτὴ αὐτὴ καὶ θὰ ἑλκύσῃ βεβαίως πολὺν κόσμον σήμερον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ, διότι πρέπει νὰ ἐνθαρρυνθοῦν αἱ μικραὶ φιλάνθρωποι εἰς τὰς ἀπαρχὰς τῆς κάπως ἐπισημοτέρας ἐξασκήσεως τῶν φιλανθρωπικῶν καθηκόντων των.

Χθὲς πάλιν ἄλλη ἑορτὴ εἰς τὴν αὐτὴν αἴθουσαν τοῦ Παρνασσοῦ φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ὑπὲρ τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν τῶν Μακεδονικῶν σχολείων, τῶν ὁποίων τὴν κατασκευὴν καὶ παροχὴν ἐνδυμάτων ἔχει ἀναλάβει ἡ πρὸ διετίας ἱδρυθεῖσα ἐπιτροπὴ τῶν Κυριῶν ὑπὸ Ὑψηλὴν προστάτιδα τὴν Α.Β.Υ. τὴν πριγκήπισσαν Ἑλένην καὶ Πρόεδρον τὴν κ. Χαρίκλειαν Βελτατζῆ.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ἀκόμη ὅτι εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ τελευταίου δεκαπενθημέρου ἀνήκει καὶ ἡ μεγάλη συναυλία ἡ δοθεῖσα καὶ πάλιν ὑπὲρ τῶν Ἀγχιαλιτῶν ὑπὸ τὴν Υ. προστασίαν τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας, ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν κυριῶν, τῆς προεδρευομένης ὑπὸ τῆς κ. Ζλατάνου καὶ ἀποτελουμένης ἀπὸ τόσας διακεκριμμένας κυρίας καὶ δεσποινίδας τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ αἱ κυρίαι αὗται ἐργάζονται δραστηρίως ὑπὲρ τῶν προσφύγων καὶ διένειμαν εἰς αὐτὰς εἴδη ἐνδυμάτων, σκεπασμάτων κ.τ.λ. κατὰ τὸν κατάλογον τὸν ἀποσταλέντα ἡμῖν παρὰ τῆς κ. Αἰκ. Ζλατάνου, κατὰ τὸν ὁποῖον μόνον τὰ διανεμηθέντα ὑφάσματα ἀνέρχονται εἰς πέντε ἡμισυ χιλ. πήχεις.

Εἶναι βεβαίως εὐχάριστος ἡ ἀνεπτυχθεῖσα αὐτὴ εὐγενὴς ἅμιλλα μεταξὺ τῶν Ἑλληνίδων πρὸς παροχὴν συν-

---

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΣ

Ἂν καὶ ὅλην τὴν νύκτα ἔβρεχε, τὸ πρωΐ ὅμως οἱ ναῦται, χωρὶς μεγάλην ὄρεξιν, ἐσφουγκάριζαν τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου μὲ ἄφθονον νερό.

— Καλημέρα σας Δεσποινίς, εἶπε ὁ Germain σηκωνόμενος ἀπὸ τὴν πολυθρόναν του, μὲ τὴν χάριν νέου τριάντα ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἀντιπροσώπευε ὅλην τὴν Παρισινὴν κομψότητα εἰς τὸ ἀτμόπλοιον.

— Κυττάξατε, κυττάξατε, ἐκεῖ τί ὁμίχλη, εἶπε ἡ νέα κυρία τὴν ὁποίαν ἐχαιρέτησε, ἀφοῦ τοῦ ἀνταπέδωσε τὸν χαιρετισμόν, καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κάθισμά της καὶ ἐπλησίασε εἰς τὸ ἄκρον τοῦ πλοίου παρατηροῦσα μακράν, μὲ τὸ πρόσωπον ἀκουμπισμένο ἐπάνω εἰς τὰ λευκὰ χέρια της.

Ἡ θάλασσα ἦτο ἀκόμη ταραγμένη ἀπὸ τὴν νυκτερινὴν βροχήν· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐφαίνοντο ἀπέραντα κύματα, τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦσαν τὸ ἀτμόπλοιον, ποῦ, καὶ ποῦ ἕνας γλάρος πετοῦσε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ ἐφαίνετο ἀπὸ μακρὰν σὰν ἕνα κομμάτι ἀφρὸς, ὁ ὁποῖος πετοῦσε στὸν ἀέρα. Ὁ οὐρανὸς ἦτο σκοτεινὸς καὶ ὅλοι ἠσθάνοντο ὅτι τὸ πλοῖον κατέβαλε ἀγῶνα διὰ νὰ ἀντιστέκεται εἰς τὰ ἀπέραντα κύματα, τὰ ὁποῖα ἐκτυποῦσαν ἀδιακόπως τὰς πλευράς του. Ἐκείνη ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τοῦ συντρόφου της καὶ τοῦ εἶπε.—Ἀκούετε; Πόσον μ' εὐχαριστεῖ ὁ καιρὸς αὐτός· καὶ ἕνα πρᾶγμα πολὺ περίεργον, μοῦ δίδει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ εὑρισκόμην ἔφιππος μέσα εἰς ἕνα ὡραῖον δάσος τῆς Βρετάννης, εἶπε μειδιῶσα. Ἔχω τόσον ἐπιθυμήσει τὴν ὡραίαν αὐτὴν διασκέδασιν.

Δὲν ἦτο οὔτε φιλαρέσκεια οὔτε προσποίησις οἱ λόγοι αὐτοὶ τῆς Ἰβόν. Εὕρισκε εἰλικρινῆ εὐχαρίστησιν νὰ ὁμιλῇ διὰ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα τὴν ἐνδιέφερον, ὅπως ἐπίσης καὶ ὁ κύριος Germain, ἦτο εὐτυχὴς νὰ τῆς διηγεῖται διάφορα ἱστορικὰ γεγονότα τὰ ὁποῖα κατεῖχε εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε νὰ δύναται νὰ ὁμιλῇ δι' ὅλα καὶ περὶ ὅλων καὶ ἐνῷ διήρχετο τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανόν. Εἶχον λοιπὸν ὁμιλήσει διὰ τὰ πρῶτα ταξείδια τῶν Εὐρωπαίων ναυτικῶν εἰς τὴν Ἰνδικὴν θάλασσαν. Τὰ πλοῖα τότε ἦσαν ἱστιοφόρα καὶ ὅταν ὁ καιρὸς δὲν ἦτο εὐνοϊκὸς συνέβαινον πολλὰ ναυάγια. Ἡ Ἰβὸν τὸν ἤκουε μὲ εὐχαρίστησιν καὶ παρετήρησε, ὅτι ἐνθυμεῖτο κατόπιν πολλὰ πράγματα, ἐνῷ εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι ποτὲ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐνθυμεῖται ἱστορικὰ γεγονότα. Καὶ ὁ κύριος Germain, ἐγνώριζε τόσον ὡραῖα νὰ διηγῆται τὰ πάντα. Μία αἰρνιδία κίνησις τοῦ πλοίου παρέσυρε τὰ καθίσματά των καὶ συγχρόνως ἠκούσθη μία φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ πλοίου λέγουσα: «Ἕνας ἄνθρωπος εἰς τὴν θάλασσαν! ἕνας ἄνθρωπος!» ἔγινε ἀμέσως πολὺς θόρυβος.

.....Ἄλλα ποῦ εἶνε, ποῦ εἶνε; τὸν βλέπετε;

Ἐζητοῦσαν μακράν, ἐνῷ πλησίον των ἀνάμεσα εἰς τὰ κύματα ἐφαίνετο ἕνα πρόσωπον κατακόκκινον καὶ βρεγμένον τὸ ὁποῖον ἔκαμνε ὑπερανθρώπους προσπαθείας διὰ ν' ἀκολουθῇ τὸ πλοῖον. Ἡ Ἰβόν, νευρική, ἔπιασε τὸν κ. Germain ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἠρώτησε: «Θὰ τὸν σώσετε;»

Ἐξ.θύρισε κἄτι, θέλων νὰ δικαιολογηθῇ ὅτι δὲν ἐγνώριζε νὰ κολυμβᾷ, ὥστε νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτόν του εἰς ὁμοίαν περίστασιν.

— Δὲν πειράζει, εἶπε ἐκείνη, ἄλλα δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρόν.

Δὲν εἶχε καιρὸν νὰ σκεφθῇ καὶ ἐχάθη ἐκείνη ἀπ' ἐμπρός του· τὸ πλοῖον ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του μετὰ δυσκολίας, ἐμποδιζόμενον ἀπὸ τὴν σύξάνουσαν τρικυμίαν. Ἔμενε χωρὶς νὰ δύναται νὰ σκεφθῇ τίποτε, συγκινημένος ἀπὸ τὴν φοβερὰν εἰκόνα, ἔπειτα ἀσυνειδήτως ἐφώναξε: «Μιὰ νέα εἰς τὴν θάλασσαν!» ὅλος ὁ κόσμος ἐμαζεύθη εἰς ἕνα μέρος τῆς γεφύρας καὶ τὸν περιεκύκλωσεν· ἠρνεῖτο νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις. Ἐπήγαινε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἰς τὸ ἄλλο, χωρὶς νὰ ἠμπορῇ νὰ ἐννοήσῃ ἐὰν τὸ πλοῖον ἐκινεῖτο ἢ ἐσταμάτησε. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἔφθανον εἰς τὴν ἀκοήν του φράσεις διακεκομμέναι: «κολυμβᾷ ὡς ἄνδρας, ἢ δὲν φαίνεται πλέον κανείς», τὸ πλοῖον ἐστάθη πολὺ ἀργά, «ἀλλ' ὄχι εἶνε ἕνας γλάρος...», καὶ ἀκόμη ἕνα πλῆθος τοιούτων λέξεων αἱ ὁποῖαι τοῦ ἔδιδον διαδοχικῶς τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀπελπισίαν. Αἱ κυρίαι τρομαγμέναι ἐκινοῦσαν τὰ μαντύλια των. Μία κατέβη καὶ ἐκλείσθη εἰς τὴν καμπίνα της διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ θέαμα. Ὅλοι ἐκινοῦντο, αἱ διαταγαὶ διεσταυροῦντο, οἱ ναῦται ἀνεβασμένοι εἰς τὰ σχοινια παρετήρουν μὲ ἀγωνίαν. Τέλος ἠκούσθη μία φωνὴ· «τοὺς βλέπουν!» Μία κυρία ὠχροτάτη καὶ μὲ τὰ μάτια λάμποντα ἀνεκάλυψε τέλος τὸν κ. Germain ἀκουμπισμένον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πλοιάρχου, ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν. Τὸν παρετήρει πρὶν τὸν ἀναγνωρίσει καὶ ἔπειτα ἁρπάζουσα τὰ χέρια του: «Ἄχ! κύριε ἡ κόρη μου!...» Τῆς ἐπανελάμβανεν, ἡσυχάσατε, ἡσυχάσατε, κυρία, τοὺς ἔσωσαν καὶ τοὺς δύο...

*
* *

Εἶχε βραδυάσει, τὸ πλοῖον τώρα χωρὶς δυσκολία ἔτρεχε ἐπάνω εἰς τὴν ἡσυχην θάλασσα καὶ ἄφινε πλάϊ του ταντέλλες ἀπὸ λάμποντας ἀφρούς. Πέριξ ἡ ἡσυχη νύκτα στολισμένη μὲ πλῆθος ἄστρα τα ὁποῖα ἐκαθρεπτίζοντο ἐπάνω εἰς τὴν βελουδένια θάλασσα. Τὸ πλοῖον φωτισμένον ἀπὸ τα φῶτα τῆς γεφύρας τῶν μικρῶν δωματίου τῶν καταρτίων, ἐφαίνετο ὡς ἕνα μεγάλο φωτεινὸν σῶμα, τὸ ὁποῖον ἔτρεχε σὰν κομήτης ἐπάνω εἰς τὸ σκότος τοῦ ἀπείρου. Ἀκόμη ἠκούετο ὡς μουσικὴ κρυστάλλου καὶ μετάλλων ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν ὅπου οἱ ὑπηρέται ἐσήκωναν τὰ τραπέζια. Οἱ ἐπιβάται διεσπαρμένοι, ὅλοι ἐφαίνοντο εὐχαριστημένοι νὰ ἀπολαμβάνουν τὴν βραδυνὴν ἡσυχίαν καὶ νὰ ἀναπνέουν τὸν μυρισμένον καὶ δροσερὸν ἀέρα τῆς θαλάσσης. Αἱ κυρίαι ἄλλαι ἀνεπαύοντο εἰς τας μεγάλες πολυθρόνες τοῦ ταξειδιοῦ, ἄλλαι ὁμιλοῦσαν καὶ ἀερίζοντο μὲ τα ριπίδια των· καὶ μία γελοῦσε ἀκόμη μὲ τὴν καρδιά της μὲ τὸ κεφάλι τοῦ ναύτου τὸ ὁποῖον ἡ Ἰβὸν ἔσωσε. Ἐπῆγε καὶ τὸν ἠρώτησεν: Πές μου τί ἐσκέπτεσο ὅταν ἐνόμιζες ὅτι ἤσουν χαμένος ἀφοῦ τὸ ἀτμόπλοιον ἐξακολουθοῦσε τὸν δρόμον του; — Ἄλλα τίποτε!» Τότε ἐδοκίμασε να τὸν εὐκολύνῃ: «Ἄλλα φίλε μου, σκέψου καλά, ὅταν πρόκειται κανεὶς ν' ἀποθάνῃ πάντα σκέπτεται κἄτι. Ἐσυλλογίσθης τὸν τόπον σου, τὴν μητέρα σου;» Ἐξηκολούθει να βεβαιώνῃ ὅτι δὲν ἐσυλλογίζετο τίποτε. Ἔπειτα ἐπήγαινεν ἀπὸ ἀξιωματικὸν εἰς ἀξιωματικὸν τοῦ πλοίου καὶ ἐρωτοῦσε τί ἐσκέπτοντο δια τὴν γενναιότητα τῆς νέας κόρης. Καὶ ἐγελοῦσε ἀκόμη, ἐνῷ αἱ ἄλλαι κυρίαι αἱ ὁποῖαι μόλις εἶχον συνέλθῃ ἀπὸ τὸν φόβον καὶ τὴν ταραχήν των, ἐμέμφοντο δια τοῦ βλέμματος τὴν εὐθυμίαν της.

Ἡ Ἰβὸν ἐστράφη ἔξαφνα πρὸς τὸν Germain: «Καὶ διατὶ δὲν γελᾶτε: Εἴσθε σιωπηλὸς ἀπὸ σήμερον τὸ πρωΐ . . . Ἀλήθεια ἄμα σᾶς βλέπω ἔτσι, μοῦ κάμνετε τὴν ἐντύπωσιε σὰν να ἔχω πνιγῇ». Ἦτο πολὺ ταραγμένη ἀκόμη ἀπὸ τὸ συμβάν, μὲ πυρετὸν εἰς τὴν φωνὴν καὶ τας κινήσεις· εἶχεν ἀναγκασθῇ να διηγηθῇ εἰς εἴκοσι πρόσωπα τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ἐδέχετο ἀπὸ παντοῦ συγχαρητήρια καὶ ἤκουσε καὶ τα πλέον παράδοξα κομπλιμέντα.

Χωρὶς να τὸ θέλῃ, ἐνῷ ἔλεγεν αὐτα ἡ φωνή της, εἶχε κάποιον τόνον προσποιημένον καὶ κάποιαν ἔξαψιν προκλητικήν. Ὀλίγον στενοχωρημένος κατ' ἀρχὰς ὁ κύριος Germain, εὕρισκε εἰς τὴν πυρετῶδη αὐτὴν στάσιν κάποιον θέλγητρον καὶ κάποιαν νέαν ζωήν. Ἀπὸ τὸ πρωΐ δὲν τῆς εἶχε σχεδὸν ὁμιλήσει, συλλογισμένος καὶ δειλός, καὶ ὅσες φορὲς ἐδοκίμασε να ἐξηγηθῇ μαζῆ της πάντοτε ἀπέφυγε. Τοῦ εἶπεν:

— Ὁμολογήσατε, ὅτι ἂν ἤμουν Ἀγγλὶς ὅλοι θὰ εὕρισκον αὐτὸ φυσικόν. Μόνον εἶμαι Γαλλὶς, καὶ κατα συνέπειαν μία Γαλλὶς δὲν εἶνε πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δύναται να δώσῃ βοήθειαν. Εὐτυχῶς τώρα πρό τινος καιροῦ αἱ Γαλλίδες ἐπεδόθησαν εἰς τας ἀσκήσεις.

Κατα παράκλησιν τῆς ξανθῆς κυρίας, ἕνας κύριος ἐκάθησε εἰς τὸ πιάνο καὶ ἤρχισε να παίζῃ μία volse: Τα ζεύγη ἤρχισαν να σχηματίζονται. «Ἐγὼ σᾶς προσκαλῶ» εἶπεν ἡ Ἰβόν.

Ἐχόρευσαν εὐτυχεῖς καὶ τέλος ἠδυνήθη να τῆς ὁμιλήσῃ: «Κατ' ἀρχας δὲν ἐννόησα... νομίζω ὅτι θα ἠμποροῦσα να σᾶς ἐμποδίσω, εἶμαι ἀσυγχώρητος να μὴν γνωρίζω να κολυμβῶ, διότι οὕτω μὲ ἀνέθρεψαν, μακραν ἀπὸ κάθε σωματικὴν ἄσκησιν, ἄλλα θαᾶ ἤμουν ἀρκετα δυνατὸς να σᾶς κρατήσω.—Ἄ! νομίζετε· ἀπεκρίθη ἐκείνη γελῶσα.—Μόνον ὅταν σᾶς εἶδα εἰς τὴν θάλασσαν ἠσθάνθην. . . . τὴν ἀδυναμίαν μου... τὴν ταπεινωσίν μου... Ἐαν ἤμουν ὁ ναύτης, τὸν ὁποῖον ἐσώσατε, δὲν θα ἠσθανόμουν τίποτε ἀπὸ αὐτά, ἄλλα ἐκινδυνεύσατε τὴν ζωήν σας ἀντὶ ἐμοῦ. Νομίζετε λοιπὸν ὅτι μόνον οἱ ἄνδρες ἔχουν τὸ δικαίωμα να βοηθοῦν τοὺς κινδυνεύοντας; ἀπεκρίθη; πρέπει τουλάχιστον να ἔχουν ὅλα τα μέσα. Ἠσθάνθη ὅτι ἔλεγε ὅλα αὐτα μὲ εἰλικρίνειαν καὶ ἠθέλησε να τὸν παρηγορήσῃ.

— Διατὶ εἶσθε θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτόν σας; διότι δὲν γνωρίζετε να κολυμβᾶτε; Σκεφθῆτε ὅτι ἐνῷ ἡμεῖς δι' ἁπλῆν εὐχαρίστησιν γυμναζόμεθα, σεῖς ἐργάζεσθε διανοητικῶς καὶ μελετᾶτε διαρκῶς διὰ να ὑποστεῖτε κατόπιν αὐστηρας ἐξετάσεις τῆς ἐπιστήμης, καὶ δὲν ἔχετε παρα ὥρας τινας ἀναψυχῆς. Ἐνῷ ἐμεῖς τὸν ἀχρησιμοποίητον καιρόν μας διαθέτομεν εἰς τα γυμνάσια. Ἐπροσπαθοῦσε να ἐξακολουθῇ να χορεύῃ καὶ να ὁμιλῇ, θέλουσα να τὸν βεβαιώσῃ ὅτι δὲν εἶχε χάσει τίποτε εἰς τὴν ὑπόληψίν της. Ἐαν δὲν ἐγνώριζε να κολυμβᾷ, ἤξευρε τόσα ἄλλα πράγματα.

— Τέλος εἶπεν ἡ Ἰβόν, εἶμαι εὐχαριστημένη. Ὁ πλοίαρχος μοῦ εἶπε ὅτι ἀπόψε τα μεσάνυκτα θά περάσωμεν τὸ σημεῖον ποῦ χωρίζει τας δύο θαλάσσας καὶ θα χορεύσωμεν ἕως ἐκείνην τὴν ὥραν! Σεῖς ποῦ εἶσθε γεωγράφος, γνωρίζετε ἐαν τὴν στιγμὴν ὅπου δὲν θα βλέπομεν πλέον τὸν «Νότιον Σταῦρον» θα ἴδωμεν τὸν Πολικὸν Ἀστέρα;

Δὲν ἀπήντησε. . . ἐδίστασε . . . καὶ μὲ τὴν καρδιαν σφιγμένην ἐρωτοῦσε τὸν ἑαυτόν του: «Θα ἔχω τὴν τόλμην να ὁμιλήσω ἀπόψε, καὶ θα εἶνε ἆρά γε αὐτὸ τὸ ταξεῖδι τῶν ἀρραβώνων μας;

δρομῆς καί περιθάλψεως εἰς τὰς ἀτυχεῖς αὐτάς οἰκογενείας, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην εὑρέθησαν ἐρριμμέναι εἰς τοὺς πέντε δρόμους, ὡς εἶναι παρήγορος ἡ ἐθνικὴ δρᾶσις τῶν Ἑλληνίδων μας ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς Μακεδονίας.

ΑΙ ΑΛΗΘΕΙΣ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Αἱ Ἀθῆναι χάρις εἰς τὴν ἰδιωτικὴν δρᾶσιν καὶ πρωτοβουλίαν γίνονται ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ μία ἀληθὴς πόλις προόδου, ἀνταποκρινομένη εἰς πᾶσαν ἀνάγκην τῶν κατοίκων της.

Ἓν ἀπὸ τὰ δείγματα τῆς προόδου αὐτῆς εἶναι καὶ ἡ ἵδρυσις φαρμακείου διευθυνομένου ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ γνωστοῦ χημικοῦ κ. Δαμβέργη.

Ἡ τελεία λειτουργία τοῦ φαρμακείου τούτου καὶ ἡ μεγάλη χρησιμότης αὐτοῦ ἀπεδείχθη τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἕνεκα τοῦ ἐπελθόντος ἀπροόπτως δυστυχήματος εἰς τὸν ἀτυχῆ ἑταῖρον τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς Ἀνδρέ, τοῦ ὁποίου ὁ ἐξ ἀσφυξίας θάνατος θὰ ἐπρολαμβάνετο, ἐὰν τὸ φαρμακεῖον εἰδοποιεῖτο ἐγκαιρότερον. Ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ διατηρήσῃ τὸν ἀσφυκτικὸν τρεῖς ἡμέρας εἰς τὴν ζωὴν διὰ τῆς διὰ χρήσεως ὀξυγόνου ἀενάου καὶ νυχθημέρου τεχνητῆς ἀναπνοῆς.

Ἐν γένει σήμερον μὲ τὴν ἀνωτάτην ἐπιστημονικὴν αὐτὴν διεύθυνσιν τοῦ μεγαλειτέρου φαρμακείου τῶν Ἀθηνῶν οἱ κίνδυνοι ἐκ διφθερίτιδος καὶ ἐξ ὅλων τῶν νοσημάτων, τῶν θεραπευομένων δι' ἐνέσεων καὶ ἀντιμολυσματικῶν ὁρῶν ἀποκρούονται. Διότι τὸ φαρμακεῖον Δαμβέργη ἔχει εἰδικὴν νυκτερινὴν ὑπηρεσίαν, διατηροῦσαν πάντα ταῦτα τὰ φάρμακα εἰς τὴν ἀναγκαίαν θερμοκρασίαν, ὅπως ἀποβαίνουν ἀποτελεσματικά. Ἐν γένει δὲ ἡ θεραπευτικὴ ἀποκτᾷ μέγα κῦρος εἰς φαρμακεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ὁ ὑπεύθυνος ἐπιστήμων, ὁ ἐποπτεύων πᾶσαν κατασκευὴν φαρμάκων καὶ ἐλέγχων πάντας τοὺς ἔξωθεν ἐρχομένους τσαρλατανισμούς, τοὺς ὁποίους ὅλοι μας πληρόνομεν τόσον ἀκριβά.

Τὸ φαρμακεῖον τοῦ κ. Δαμβέργη ἔχει τοῦτο τὸ ἐξαιρετικῶς ἰδιάζον, ὅτι εἶναι συγχρόνως τὸ ἐντελέστερον χημικὸν ἐργαστήριον τῆς Ἑλλάδος, ἐφωδιασμένον μὲ μηχανήματα τῶν τελευταίων ἐπιστημονικῶν ἀνακαλύψεων, ἀληθὲς κέντρον μελέτης, τὸ ὁποῖον ὤφειλαν νὰ ἐπισκεφθοῦν ὅλοι οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ φαρμακοποιοί, οἱ κατ' ἐξοχὴν ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν πρόοδον αὐτὴν καὶ δυνάμενοι νὰ προμηθεύωνται ἐπιτοπίως εἰς πολὺ ἀνωτέρας ποιότητας ὅ,τι μέχρι σήμερον εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ εἰσάγουν ἀπὸ τὰ μεγάλα εὐρωπαϊκὰ κέντρα.

Τὸ τμῆμα τῆς πιλοποιίας τῆς Ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς ἐφωδιάσθη καὶ πάλιν μὲ πλουσίαν συλλογὴν ὑλικῶν τῆς χειμερινῆς περιόδου καὶ μὲ διάφορα μοντέλα ὡραιότατα καὶ εὐθηνά. Αἱ πελάτιδες τοῦ τμήματος τούτου αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν παρακαλοῦνται νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὴν κ. Ἀριστέαν Λεούση, τὴν γνωστὴν διὰ τὴν καλλιεργησίαν της πιλοποιὸν τῆς σχολῆς, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας ἀρ. 37.

ΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΣΑΣ

Τὰ προοριζόμενα διὰ δῶρα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων 24 ὑφαντήριον τῆς κ. Μαρίας Δραμητινοῦ, ὡς καὶ τοὺς τκφτάδες καὶ τῆς ἐσάρπες σας. Τιμαὶ κατώτεραι συναγωνισμοῦ.

Τὸ βιβλίον τῆς μαγειρικῆς τὸ ἐκδοθὲν παρὰ τοῦ διδάσκοντος τὸ μάθημα τῆς μαγειρικῆς εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν κ. Εὐαγγέλου Μαλλῆ πωλεῖται ἀντὶ δραχμῆς εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολήν, ὁδὸς Ἀκαδημιας 37, καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα, ἀντὶ 1 δραχ.

Περιλαμβάνει πληθὺν συνταγῶν μαγειρικῶν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

Σήμερον οἱ φωτογραφοι ἐρασιτέχναι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔχουν γεμίσει τὸν κόσμον, δὲν ὑπάρχει δὲ κυρία καὶ δεσποινὶς κᾶπως τοῦ κόσμου, ἡ ὁποία μαζὶ μὲ τὰ bibelots της καὶ νὰ μὴ ἔχῃ καὶ τὸ Kodak της μὲ τὸ ὁποῖον διασκεδάζει φωτογραφοῦσα πρόσωπα. πράγματα καὶ τοπία.

Φυσικὰ ἐρασιτέχναι καὶ ἐρασιτέχνιδες φωτογράφοι ἔχουν ἀνάγκη καθ' ἡμέραν πλακών, ὀργάνων καὶ διαφόρων ἀντικειμένων, συναφῶν πρὸς τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἐνασχόλησιν, συγχρόνως δὲ καὶ ὁδηγῶν διὰ τὸ ἔργον των.

Καὶ διὰ μὲν τὰς ὁδηγίας καὶ τὴν παροχὴν παντὸς καταλλήλου εἴδους ἀπευθύνονται πρὸς τὸν εἰδικὸν διὰ πᾶσαν φωτογραφικὴν ἀπορίαν καὶ πᾶσαν μηχανὴν καὶ σκευασίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, ἀρ. 12 παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος κ. Ταβανάκην, τὸν μόνον διευθύνοντα τέλειον τοιοῦτο ἐργαστήριον, τὸ ὁποῖον ἔγινε τὸ κέντρον συναντήσεως καὶ ἐργασίας τῶν ἐρασιτεχνῶν ἀθηναίων φωτογράφων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

Ἀλλὰ καὶ διὰ κάθε εἶδος ὀπτικῶν, δηλ. lorgnons, γυαλιὰ πρεσβυοπικὰ καὶ μυωπικά, χρυσᾶ, ἀργυρὰ ἢ ἀπὸ ταρταρούγαν, διὰ θερμόμετρα καὶ βαρόμετρα εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦτο τῶν κ. κ. Ταβανάκη καὶ Γεωργαντοπούλου εὑρίσκει τις πλουσιωτάτας συλλογάς, ἰδία διὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῶν δώρων. Αἱ τιμαί των εἶναι εὐθυνόταται καὶ τὸ προσωπικόν των ἐξαιρετικῶς ἁβρὸν καὶ περιποιητικὸν πρὸς τὴν πολυπληθῆ καὶ ἐκλεκτὴν πελατείαν του.

ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΕΙΔΗ ΣΑΣ

Μετὰ πολύμηνον ταξείδιον εἰς ὅλας τὰς μεγάλας εὐρωπαϊκὰς πρωτευούσας, οἱ κ.κ. Μάρκου καὶ Τσαμπούλας ἐπρομηθεύθησαν διὰ τὸ ἐδῶ κατάστημά των ὅ,τι ὡραῖον πολύτιμον καὶ τοῦ τελευταίου συρμοῦ εἶδαν εἰς τὰς προθήκας, τὰς ὁποίας ὅλαι αἱ ταξειδεύουσαι τόσον θαυμάζομεν.

Τὰ ἀσημικὰ των αἴφνης ἀποτελοῦν συλλογήν, τὴν ὁποίαν φυσικὰ σπανίως ἠμποσεῖ νὰ ἀπαντήσῃ τις εἰς ἕνα εὐρωπαϊκὸν κατάστημα. Δίσκοι. ποτήρια, σερβίτσια τραπεζιοῦ, βάζα, βάσεις διάφοροι σταγυολογημένα ἀπὸ ὅ τι ἔχουν ἐκλεκτότερον ὅλα τὰ Εὐρωπαϊκὰ κέντρα ἀποτελοῦν ἕνα σύνολον θαυμασίως ὡραῖον. Ἐπίσης τὸ τμῆμα τῶν ὡρολογίων των, ὡς καὶ τὸ τμῆμα τῶν χρυσῶν καὶ πολυτίμων κοσμημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα συνδυάζεται ὁ πλοῦτος τῆς Ἀνατολῆς, μὲ τὰ λεπτεπίλεπτα ναὶ καλαισθητικὰ σχέδια τῆς Δύσεως.

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι αἱ τιμαί των ἐδῶ, εἶναι πολὺ εὐθηνότεραι ἀπὸ ἐκεῖ, ἀρκεῖ δὲ μία ἐπίσκεψις εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν πολυτίμων αὐτῶν πραγμάτων διὰ νὰ συγκρίνῃ τις καὶ τὰς τιμὰς καὶ τὸ κάλλος τῶν ἐκτιθεμένων Ἡ ἔκθεσις αὐτὴ — διότι εἶναι σωστὴ ἔκθεσις — εἶναι προσιτὴ εἰς πάντας καθ' ἑκάστην εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀρ. 56 καταστήματά των.

ΤΥΠΟΙΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ